

Pluk fra 61 år i NBK

Af Gudrun Dam

I 1947 flyttede jeg til Nykøbing F og agtede egentlig at melde mig ind i håndboldklubben, da jeg havde spillet håndbold siden 1935. Jeg opgav dog efter at have kikket lidt på træningen, hvor jeg fandt spillernes tone lidt for hård. På hjemvejen kom jeg forbi NBK's hal, som jeg kendte fra en håndboldkamp, hvor vi i øvrigt fik en historisk sejr. Jeg gik ind i hallen og meldte mig ind i badmintonklubben, selv om jeg aldrig før havde haft en ketsjer i hånden.

Reglerne blev snart lært, og træningspartnere fik jeg også efterhånden; men teknikken blev min egen hjemmelavede, hvad der tit vakte moro i klubben. Jeg blev også draget ind i ungdomsarbejdet som træner og skriverkarl, i spilleudvalg og bestyrelse, og da jeg blev pensionist, blev jeg opfordret til at være træner for husmødrene.

Jeg ved, at andre har beskrevet ånden, begivenheder og personer i NBK til dette skrift og vil derfor nøjes med at fortælle lidt om nogle ture og episoder.

Sidst i 50'erne havde bestyrelsen skaffet forbindelse med Hamborg badmintonklub, som vi besøgte to gange. Første gang drog vi af sted i privatbiler. Jeg kørte sammen med Vedsø og Tove, Frantz Krag samt en spiller, som vistnok hed Gjerløff. Han manglede en knap i sine badmintonbukser, men havde forsynet sig med knap, stor stoppenål og en tråd på over en meters længde, så mens vi susede af sted ad vejen til Hamborg blev vi udsat for livsfare pga. hans voldsomme bevægelser med stoppenålen.

Ved overfarten var der nogle, der havde fået rigeligt med væske, navnlig en tømrer, der havde været på arbejde hele dagen. Han var træt og sulten og bestilte middag og noget at drikke. Desværre drak han øllerne først og faldt i søvn, før han nåede at spise, men måtte alligevel betale for maden.

På den øde landevej, hvor det var blevet mørkt, trængte man til at holde en pause, og vi kørte ind til siden; men tableau: en af pigerne havde i god tro sat sig bag deres egen bil for at lette sig. Vores chauffør satte fuldt blus på bilens lygter, og Frantz udbrød: "Hov, der er sandelig blonder på trusserne!" Imens var vores uheldige tømrer gået op på en høj, men mistede balancen og trimlede ned ad højen. Næste morgen forlød det, at han ved faldet havde mistet pas og penge.

Kampene gik godt; men Tove Vedsø var noget utilfreds, når hun blev kaldt ud til kamp, fordi hun ikke kunne lide tyskernes måde at udtale hendes efternavn på. Lidt af forlystelserne på Reberbahn fik vi også oplevet, og vi piger blev bl.a. bombarderet med papirkugler fra gadens piger, da de kun ville se mænd i deres område.

På hjemvejen siger Frantz pludselig: "Stop, det var her, han faldt." Pungen blev fundet, men ikke passet. Men uheldene fortsatte. Blandt andet gik vi ind i en restaurant, mens vi ventede ved færgen. Her lykkedes det tømreren at vælte et rullebord med stålfade, så det gav et vældigt og langvarigt brag. En af spillerne sagde: "Du er den bedste rejsekammerat, jeg har kendt. Der sker hele tiden noget meget spændende, hvor du kommer frem." På en eller anden måde slap vi – trods manglende pas – over grænsen med vores forfulgte tømrer.

Da jeg var 37 år, debuterede jeg på divisionsholdet. Da der var mangel på kvalificerede piger, måtte man vælge en ukvalificeret. Det var det år, hvor NBK rykkede op i 1. division; men det var i hvert fald ikke min skyld. Ellers huserede min faste makker Tove og jeg mest på serieholdene. Tove var chauffør i sin lille Morris Minor, hvor Thyge sad helt krøllet sammen af mangel på benplads.

Vi havde mange fornøjelige ture; men vores værste tur var en aften, hvor tågen lå så tæt, at jeg troede, at vi kørte gennem en hæk, da vi forlod hallen i Nakskov. Jeg hang ud af vinduet for at advare Tove om, hvor langt der var til græsrabatterne. Men takket være en lastbils røde baglygter nåede vi Nykøbing.

Engang manglede man en spiller på et andet af serieholdene, og jeg blev shanghaget til at være vikar på holdet. Jeg har altid hadet at spille mixdouble, og skæbnen ville, at jeg skulle spille sammen med min kollega Olaf Wang, som aldrig har holdt sig tilbage, når han kunne 'tage gas' på mig; men denne gang var han nu på min side. Vi tabte 1. sæt; for modstanderne opdagede snart, at jeg ikke var glad for netspil. Da vi skiftede side, lænede Wang sig hen over nettet og sagde alvorligt: "I må ikke være så slemme ved min moar!" Det slog modstanderne helt ud; for de var ved at dø af grin. Vi vandt ret let 2. og 3. sæt og dermed kampen.

Som træner for husmødrene har jeg også haft flere rejseoplevelser, idet vi gennem flere år var på ture til Ringsted og København med genbesøg hvert andet år, og vi havde megen glæde af badmintonkampene, hvor der blev kæmpet, som om det gjaldt landskamp. Desværre er vi gået stærkt tilbage i antal fra 125 til ca. 40 spillere. En af årsagerne er den ulige konkurrence fra Aktiv Fritid. Vi synes ellers, at 'Husmødrene' er blevet godt behandlet af NBK med hensyn til kontingenterne.

Jeg gør ikke så meget gavn mere; for træningsarbejdet består mest af at råbe op fra bænken bag ved banerne; men jeg har været meget glad for at omgås spillerne i de 22 år af de 61 år, jeg har været medlem af min dejlige klub NBK.

Alle gode ønsker for fremtiden!